

*Carles Fabregat: Joaquim Seguí. Fotografies.*

¿Cal detenir-nos necessàriament en la pobresa, les guerres, el primitivisme quan parlem de l'Àfrica negra? ¿És l'única associació possible a l'hora d'intentar aproximar-nos a aquell continent, o és que ràpidament sucumbim a la temptació de la imatge preconcebuda, del clixé que ens estalvia el treball de detenir-nos a mirar amb els ulls desbrossats de prejudicis? En tot cas i en primer lloc, les fotografies de Joaquim Seguí ens parlen, invariablement, de bellesa. De l'epifania dels cossos i de la seva capacitat per imbuir-se de misteri. De la profunditat de les mirades. Dels somriures. I de l'habilitat de la seva gent (almenys aquella susceptible d'atreure l'atenció d'aquest fotògraf) per conferir als objectes més quotidians una qualitat estètica, que els transubstancia en elements ornamentals; allò que a Occident –amb una concepció més funcional de l'existència- se'n dirien “complements”. Bona part de la seva vestimenta doncs, la més representativa, estaria constituïda així per una imaginativa i infinita col·lecció de complements. La resta solen ser excedents de quota del primer món.

Les pròpies fotografies de Seguí anirien constituint-se igualment a partir d'un patró estètic que és el de l'equilibri de les formes, de l'harmonia en la composició. Retrat el que retrati, la seva percepció no seria la de l'antropòleg, la del viatger sobtat per les diferències o la de l'obsedit cercador de l' “exòtic” (amb tota la càrrega ideològica que arrossega aquest mot), sinó la d'algú capaç de buscar la bellesa en qualsevol cosa que cridi la seva atenció. I per aconseguir-ho, les seves imatges participen d'aquella concepció, si es vol clàssica, de l'equilibri en l'enquadrament, de l'estudiada distribució dels elements compositius, del gust per les textures, dels contrastos entre llum i ombra, de la profunditat dels plans... I no obstant, o precisament gràcies a l'eficàcia provada del procediment, sempre hi resten testimonis d'una realitat inevitable, fixats per sempre més a l'interior d'aquell rectangle de límits precisos, ofert a la interpretació de tots els qui la vulguin veure.

Podríem dir doncs que Joaquim Seguí ens apropa de nou aquella vella dialèctica entre forma i fons, que preocupà ja des d'antic a pensadors com Goethe o Schiller, i prengué un sentit radical en els pressupostos del minimalisme, per mitjà de l'afirmació de que "la forma és el contingut". Algun rastre d'això trobem en el treball d'aquest artista, qui per transmetre'ns el més fidelment possible allò que capta amb tanta força la seva atenció, ho fa amb el millor que ens pot oferir: la saviesa d'un ull acostumat a capturar fragments d'altres existències, sota el domini de la composició de les formes: la presència indefugible de figures en primer terme, la profunda història de segles aflorant rere el rostre humà, les múltiples realitats apostades rere cada realitat, l'esclat dels colors. Tot un itinerari d'instantànies capturades al vol, dispostes a il·lustrar aquella revelació de Paul Valéry, per mitjà de la qual sabem que "el més profund és la pell".

*Carles Fabregat*

*Eivissa abril 2012*